

Naročnina za celo leto K 2.—. — Posamezna številka velja 3 krajcarje. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati v naprej. Cena oznanil je za 1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—, $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—, $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserate) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Ptuj v gledališkem poslopiju. — Stajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vposlati.

Štev. 4.

V Ptuj v nedeljo dne 21. februarja 1904.

V. letnik.

Našim naročnikom.

Vse tiste naročnike, kateri nam svojo naročnino ne dolgujejo, opetovano prosimo, ba bi jo nam blagovolili še v teku tega meseca doposlati. Novi naročniki dobijo vse letošnje številke našega lista doposlane. Kdor našega lista še ne pozna, naj zahteva no številko na ogled ter dobi položni list, da se nam naročnina naprej vposlje. Na vprašanja le tedaj odgovorimo, ako se priloži poštna znamka.

Naprednjaki, razširjajte naš list, zahtevajte ga vsaki gostilni. Poglejte, kako lepo število se je nas nabralo in veliko naših nekdanjih sovražnikov so anes naši naročniki.

Stari naročniki naj naznanijo številko, ki je na klepku natisnjena.

Naročnina se vposilja na upravnništvo „Stajerca“ v Ptuj.

Kranjski škof svojim duhovnikom.

„Slovenski Narod“ piše v svoji številki 29 od dne 26. februarja o novi postavi Ljubljanskega škofa, ki jo je izdal za svoje duhovnike, „Kako naj duhovnik živi. Duhovnik naj rabi vsa potrebna redstva, da si ohrani krono čistosti. Duhovniki naj se izogibljejo vsakega prijateljskega razmerja z drugim spolom, ki lahko škoduje njihovi čistosti in dobremu glasu. Takisto naj ne delajo prevečkrat obiskov pri ženskah in naj se ne zabavajo z njimi. Naravnost pa je prepovedano, ženske ne izvzemši učiteljic — imeti na

hrani, jih voditi po ulici, ali se jim kot spremljevalec pridruževati na izprehodih in potovanjih. Z duhovnikom v eni hiši smejo stanovati le ženske, ki so z njim v krvnem sorodstvu in le v slučaju, da bi takih ne mogel dobiti, je dovoljeno v hišo jemati mlajše ženske, ki so vročekrvne, ki so na slabem glasu, ki so se že zakrivile greha proti čistosti ali na drug način izgubile dobro ime, za postrežbo. Na nobeden način se ne smejo z njimi niti doma niti zunaj zabavati, šale izbijati, ne smejo jim dovoliti prostega vstopa v spalnico in ne familijarno občevati z njimi. Dekel naj ne trpé pri mizi, na samem naj ne govore z njimi in naj se ne zadržujejo dolgo v njihovih spalnicah. Z ženskami se naj ne vozijo v istem vozu, tudi s sestro ne, naj z njimi ne obiskujejo sosednih župnikov in ne gostiln ob sejnih. Duhovnik se naj ne pokori svoji dekli, naj ne dovoli, da se vmešava v njegove zadeve in da nastopa kot gospa v hiši. Duhovnik naj ne prireja obedov in pojedin v svoji hiši pri nobeni priliki.

Po „frugalnem“ (obilnem) obedu se naj takoj vsi poslové. Prepoveduje se hoditi k gledališkim predstavam, v katerih se igrajo ali pojejo ljubavne ali nedostojne stvari. Naj se ne bavijo s prepovedanimi igrami in naj ne obiskujejo ženitovanjskih pojedin.“ „Narod“ pravi, da so te določbe nove škofove postave za duhovnike izvrstne. Že iz tega, kaj je spoznal škof za potrebno prepovedati, se vidi, kako so duhovniki doslej živeli. Če bi duhovniki ne „občevali“ preveč z ženskami, če bi ne živeli „familijarno“ s kuharicami in se ne mudili preveč v njihovih spalnicah, tedaj bi jim ne bilo treba vse to tako slovesno prepovedati. „Narod“ obljublja, da bode škofa

krepko podpiral, da se bojo ti njegovi ukazi točno izvrševali in da bo natančno poročal, kateri duhovniki se ne držé škofove postave. Storil je dosedaj že mnogo v škofovem smislu ter pribil že lepo vrsto „farških svinjarij“. Da se zgođe take reči, je žalostno za duhovnike. Klerikalci predstavljajo sebe vedno kot svetnike, drugomišljenike pa kot lumpe, pa z raznimi slučaji se jim je dokazalo, da so ti svetniki dostikrat prav močno kivavi pod kožo. Pri tem pa je še pomisliti, da se je o marsikaterem duhovniku kaj zamolčalo, kateri se ne meša v politične reči. Prizanaša se jim namenoma in dosledno. Pod krtačo pridejo samo politični hujskači in nemirneži. S tem preganjanjem izprijenosti se je že dosti kaj dobrega doseglo in upati se sme, da se vsled ukaza iz višjih mest še mnogo kaj doseže. Pomenljivo pri tem je to, da je škof Bonaventura izdal ta ukaz kratko potem, ko se je iz Rima domov vrnil.

Kar piše „Slov. Narod“ o duhovniških razmerah na Kranjskem in kar je ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič ukazal duhovnikom svoje škofije, to bi naj veljalo tudi za našo škofijo, kjer v tej zadevi nismo veliko ali pa čisto nič na boljšem. Toda, kar smo že tolikokrat in pri različnih prilikah povdarjali, ponavljamo danes spet, da nam reč imamo še hvala Bogu lepo število duhovnikov, ki so v resnici naši duhovni pastirji, ki nam oznanjajo mir in ljubezen, spravo in slogo, kakoršne je učil Zveličar svoje apostole in učence. Spoštovanje in čast jim naj bode, naj bi našli mnogo posnemovalcev in pri Bogu zaslužen plačilo!

Kar pa se tiče onih nemirnežev in hujskačev ter družih takih elementov, ki delajo svojemu prevzišenemu stanu in svojim poštenim tovarišem le nečast in sramoto, tako tem želimo, da bi zaslišali

v kratkem tudi oni od svojega škofa takšne besede kakoršne je ljubljanski škof svojim duhovnikom srce položil.

Zeleti bi bilo, da bi take besede in pred kakoršne so izdali v zadnjem četrtletju sv. oče p. Pij X., zagrebčki nadškof Posilović in ljubljanski škof Jeglič ne sme se preslišati in v brezmerno ozračje zginiti kakor glas vpijočega v puščavi, ter da se mora s vso odločnostjo zahtevati in terjati se dotičniki, katerim so namenjene, tudi po njih najo. Cerkveni dostojanstveniki so deloma samosprevidli in spoznali, da tako, kakor doslej ne more in ne sme nadalje biti in iti.

V izgled naj bi si vzeli nekateri naši duhovniki svojega višjega nadpastirja, milostljivega gospoda nadškofa, ki ne trpi, da bi se po sedmi uri zveč bavila več kaka ženska v škofjem dvoru, ki je ne več, kakor kak navaden farovž.

Vojska med Rusi in Japonci

Na vztoku Azije se je v noči od 8. na 9. t. m. začela huda vojska med mogočno Rusijo in bojaželnim Japonsko. Začetek boja je bil na morju in sicer brez da bi ena imenovanih držav dala popred boj napovedala, kakor je to pri civiliziranih ljudstvih navada, ali pravzaprav postava. Na boju se sicer obe državi že dalje časa prav pridno zapravljali in napetost je dosegla skrajne meje, vključ temu je nepričakovani napad japonske mornarice na rusko brodovje iznenadil ves svet.

Pervi spopad se je vršil pri ruskem pristanišču in trdnjavi Port Artur. Japonska mornarica, ki je stoječa iz 6 oklopnih, 4 križark in 12 torpedovcev, je 8. t. m. pod admiralom Toga odplula iz Nagasacki (japonskega pristanišča) z namenom, se usidra v Hamulpu. Ponoči pa je opazila, da se v bližini

Župnikov fant.

Iz pisem nekega kmečkega duhovnika. Nemški spisal P. K. Rosegger.

Ponatis prepovedan.

(Konec.)

30. maja.

Volitev je potrjena. Opat sem Elmaškega samostana. Nikdo mi ne verjame, kako težek mi hodi križ, ki ga na prsih nosim. Za marsikatero bila bi to sreča, in pri družih okolščinah tudi za mene. Jaz ne čutim zlato, ampak samo križ.

10. junija.

Moji dobri, ljubi farani me skoraj niso pustili iti. Ganljivo je bilo, kako so me še pri vozu zadrževali in za suknjo nazaj vlačili.

Jungferca Klara je bila edina, ki je se radosti topila. Imela se je že za samostansko gospodinjico. Reva.

Ko sem spregledal njene nade, sem ji razjasnil, da v samostanu nimajo ne vratarice, ne kuharice in tudi ne gospodinje in da ta dela tamkaj fratri (bratje) opravljajo. Nato je postala huda in me je imenovala nehvaležna, ki sedaj od sebe goni osebo, katera mu je ubožno gospodarstvo vaškega župnika tako zvesto oskrbovala.

Deloma ima prav. Pa krivica se ji tudi ne godi. Pogostoma me je mučila.

Naj bo pozabljeno. Priporočiti jo hočem svojemu nasledniku, ki je iz trdnjega lesa, kakor jaz.

14. junija.

To je toraj bil najlepši dan mojega življenja.

V zlatej opravi sem stal pod nebom ter delil blago ljudstvo je ponižno pred menoj klečalo in mnogo je prišlo k meni, da bi mi okrajke moje obleke poljubilo. Bogda in očarajoči blesk, ljubezen bratov, pobožnost ljudi — cenili smo ga na 12 tisoč duš — ter čast, h kateri bil tako nepričakovano poklican, akoravno je nisem zaslužil vse to me je do solz ganilo.

Kot stvarino za slavnostno pridigo sem si izvolil krščansko ponižnost s sklepnimi besedami: »In ko bi z ribiškim ponom na roki, kot namestnik Gospodov zdaj tukaj pred vami stal, govoril človeški in angeljski jezik, pa bi ne imel ljubiti bi le donečo rudo«.

15. junija.

Cerkvenega roparja in oskrunjevalca svetih reči nisem danes zasledil.

Pred nekaterimi dnevi je baje v okrožnem mestu nekem kramarju vstopil enook človek ter istemu pokazal v nakup zlate ploščice. Na vprašanje, od kod da ima zlatino, je rekel, da je tista vzeta iz nekega družinskega kofarja in da se mora zdaj v sili prodati. Ker mu kramar ni za dal bi bilo pravo zlato, mu je svetoval, naj gre prodajati kakemu zlatarju. K zlatarju v tistem mestu pa si ni upal vseh teh podatkih potrjuje se moja grozna slutnja.

Zasačili ga bojo in potem se bode reklo: Župnikov dvajset let težke ječe.